

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 1. maj 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
C-96/19	Bezirkshauptmanschaft Tulln I. Skal forordning (EU) nr. 165/2014, navnlig dennes artikel 34, stk. 3, sidste punktum, samt artikel 36, stk. 2, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, som kræver, at førere af motorkøretøjer, der er udstyret med en digital takograf som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra h), i forordning (EU) nr. 165/2014, i tilfælde af, at enkelte arbejdsdage mangler på førerkortet [artikel 2, stk. 2, litra f), i den nævnte forordning], og der heller ikke medføres diagramark for de pågældende dage, skal medbringe og udlevere tilsvarende bekræftelser fra arbejdsgiveren, som skal opfylde mindstekravene i den af Kommissionen udarbejdede formular i henhold til artikel 11, stk. 3, i direktiv 2006/22/EF? II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er den formular, som Kommissionen fastlagde med sin beslutning 2009/959/EU, helt eller delvis ugyldig?	Transport- og Boligministeriet	Dom	06.05.20
C-223/19	EBN 1. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring (herefter »direktiv 79/7/EØF«) og/eller direktiv	Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	GA	07.05.20

	<p>2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der medfører, at et væsentligt større antal mænd end kvinder, der har ret til en arbejdsmarkedspension, ved udbetaling af den pågældende arbejdsmarkedspension behandles således, at den tidligere arbejdsgiver skal tilbageholde beløb og har ret til at anvende disse frit, og er sådanne bestemmelser udtryk for en forskelsbehandling som omhandlet i nævnte direktiver?</p> <p>2. Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv bestemmelser i en medlemsstat, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, idet medlemsstatens bestemmelser udelukkende indebærer økonomiske byrder for ældre personer, der i henhold til en aftale har et privatretligt krav på ydelse af en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, hvorimod yngre og helt unge personer, der har indgået arbejdsmarkedspensionsaftaler, ikke påføres nogen økonomiske byrder?</p> <p>3. Såfremt medlemsstatens bestemmelser ikke indebærer nogen former for forskelsbehandling, der er forbudt i henhold til direktiv 79/7/EØF, direktiv 2000/78/EF og direktiv 2006/54/EF, finder bestemmelserne i chartret om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), navnlig forbuddene mod forskelsbehandling i henhold til chartrets artikel 20 og 21, da anvendelse på arbejdsmarkedspensioner?</p> <p>4. Skal chartrets artikel 20 ff. fortolkes således, at disse regler er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der gennemfører EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, og som er udtryk for forskelsbehandling på grund af køn, alder, formueforhold eller andre forhold, f.eks. de ejendomsforhold, der gør sig gældende for deres tidligere arbejdsgiver, af personer, der har et privatretligt krav på en arbejdsmarkedspension, i forhold til andre personer, der har et krav på en arbejdsmarkedspension, og forbyder chartret sådanne former for forskelsbehandling?</p> <p>5. Er nationale bestemmelser, som kun pålægger en lille gruppe af personer, der har et kontraktmæssigt krav på en arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning, en pligt til at erlægge finansielle ydelser til deres tidligere arbejdsgiver, når disse bestemmelser kun omfatter personer med høj arbejdsmarkedspension, også udtryk for en forskelsbehandling på grund af formueforhold i henhold til chartrets artikel 21?</p> <p>6. Skal chartrets artikel 17 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorved der direkte ved lov og uden erstatning foretages et eksproprierende indgreb i en aftale mellem to private parter om arbejdsmarkedspension i form af en direkte ydelsesdefineret ordning til skade for en tidligere arbejdstager i en virksomhed, der har truffet foranstaltninger med henblik på at sikre arbejdsmarkedspensionen og som ikke er i økonomiske vanskeligheder?</p> <p>7. Udgør det forhold, at der for så vidt angår en person, som har krav på en arbejdsmarkedspension, ved lov pålægges den tidligere arbejdsgiver en pligt til at undlade at udbetale visse dele af det aftalte vederlag (af den aftalte</p>			
--	--	--	--	--

	<p>arbejdsmarkedspension), som en tilsidesættelse af aftalefriheden et indgreb i arbejdsgiverens ejendomsret?</p> <p>8. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at denne regel er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, der foretager en ekspropriation direkte ved lov og ikke indrømmer andre muligheder for at modsætte sig ekspropriationen end at anlægge sag mod den, der drager fordel af ekspropriationen (den tidligere arbejdsgiver, der er debitor i henhold til pensionsaftalen), med påstand om erstatning og tilbagebetaling af det beløb, der er blevet eksproprieret?</p>			
<p>Forenede sager C-267/19 og C-323/19</p>	<p>PARKING m.fl. Sag C-267/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national ret, nærmere bestemt artikel 1 i Ovršni zakon (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17), der bemyndiger notarer til at foretage inddrivelse af krav på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre, som tvangsfuldbyrdelsesdokument, uden udtrykkeligt samtykke fra debitor, der er en juridisk person etableret i Republikken Kroatien, i overensstemmelse med EMRK's artikel 6, stk. 1, og artikel 18 TEUF, henset til Domstolens dom i sag C- 484/15 og i sag C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, som Domstolen gav i sine domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes på sag Povrv-1614/2018, som der er redegjort for ovenfor, som er indbragt for den forelæggende ret, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien, der handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk dokument«, hvor rekvisitus er en juridisk person, der er etableret i andre EU-medlemsstater, ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand?</p> <p>Sag C-323/19 vedrører:</p> <p>1. Er en bestemmelse i national lovgivning, såsom artikel 1 i Ovršni zakon (lov om tvangsfuldbyrdelse) (offentliggjort i Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 og 73/17) – der tillægger notarer kompetence til at foretage tvangsinddrivelse af fordringer på grundlag af et autentisk dokument ved at udstede en fuldbyrdelsesordre i form af et tvangsfuldbyrdelsesdokument uden udtrykkeligt samtykke fra den betalingspligtige juridiske person, rekvisitus, som er hjemmehørende i Republikken Kroatien – i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde i betragtning af Den Europæiske Unions Domstols domme i sagerne C-484/15 og C-551/15?</p> <p>2. Kan den fortolkning, der er anlagt i Domstolens domme af 9. marts 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199), og Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), anvendes i ovennævnte sag nr. Povrv-752/19, og skal, nærmere bestemt, forordning nr. 1215/2012 fortolkes således, at notarer i Kroatien ikke er omfattet af begrebet »ret« i denne forordnings forstand, når de handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt dem i henhold til national ret i tvangsfuldbyrdelsesprocedurer på grundlag af et »autentisk</p>	Skatteministeriet	Dom	07.05.20

	dokument», når rekvirenterne er juridiske personer, der er hjemmehørende i andre EU-medlemsstater?			
T-607/17	Volotea mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse af 29. juli 2016 om statsstøtte SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/NN) gennemført af Italien som kompensation til sardiske lufthavne for public service-forpligtelser annulleres delvist. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
T-8/18	easyJet Airline mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1861 annulleres i sin helhed og under alle omstændigheder for så vidt angår den angiveligt ulovlige statsstøtte, som blev ydet sagsøgeren. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Erhvervsministeriet	Dom	13.05.20
C-446/18	AGROBET CZ Er det i overensstemmelse med EU-retten og i særdeleshed med princippet om momsens neutralitet, når en medlemsstat vedtager en foranstaltning, hvorefter ansættelsen og betalingen af en del af et momsfradrag, som der er fremsat krav om, gøres betinget af afslutningen af en procedure, der omfatter alle afgiftspligtige transaktioner i en given afgiftsperiode?	Skatteministeriet	Dom	14.05.20
C-663/18	B S et C A Skal forordning nr. 1307/2013 og nr. 1308/2013 samt princippet om varernes frie bevægelighed fortolkes således, at de ved bekendtgørelse af 22. august 1990 indførte undtagelsesbestemmelser, hvorefter dyrkning, industriel anvendelse og markedsføring af hamp skal begrænses til plantens fibre og frø, fastsætter en restriktion, der er i strid med fællesskabsretten?	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	GA	14.05.20
C-749/18	B e. a. 1. Skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning om sambeskatning, som på den ene side tillader en konsolidering af resultater fra selskaber i samme koncern, og udelukkende tillader vertikal sambeskatning mellem et hjemmehørende moderselskab eller et fast driftssted tilhørende et ikke-hjemmehørende moderselskab og dets hjemmehørende datterselskaber, og som på den anden side tilsvarende er til hinder for en ren horisontal sambeskatning af datterselskaber alene til både et ikkehjemmehørende moderselskab, der ikke har et fast driftssted, og til såvel et hjemmehørende som et ikke-hjemmehørende moderselskab, der dog har et fast driftssted? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt for den strenge opdelingsmellem ordningen om vertikal sambeskatning (mellem et øverste selskab og dets direkte eller indirekte datterselskaber) og ordningen om horisontal sambeskatning (mellem to eller flere hjemmehørende datterselskaber til et øverste selskab, som ikke er omfattet af sambeskatningen), der følger af denne lovgivning, og forpligtelsen, der følger heraf, til at bringe en eksisterende vertikal sambeskatning til ophør inden der kan dannes en horisontalt sambeskattet koncern, såfremt – en vertikal sambeskatning med et på nationalt niveau konsoliderende øverste selskab, som er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat (som samtidigt udgør det	Skatteministeriet	Dom	14.05.20

	<p>mellemliggende datterselskab i forhold til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat) og de hjemmehørende datterselskaber til det øverste selskab tidligere – som følge af, at den pågældende medlemsstats lovgivning alene anerkendte vertikal sambeskatning – har været gældende for at kunne omfattes af ordningen, uanset om det ultimative moderselskab har hjemsted i en anden medlemsstat, – søsterselskaber til det konsoliderende øverste selskab i den pågældende medlemsstat (og dermed også datterselskaber til det ultimative moderselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat) gives afslag på at indtræde i den eksisterende sambeskatning med den begrundelse, at de to sambeskatningsordninger, den vertikale sambeskatning og den horisontale sambeskatning, er uforenelige, og</p> <p>– inkluderingen af nævnte søsterselskaber i de konsoliderede resultater for koncernens selskaber – med heraf følgende negative skattemæssige konsekvenser på grund af ikke-overholdelse af det minimumskrav til varigheden af sambeskatningens beståen, som er fastsat i den nationale lovgivning – ville indebære ophøret af den eksisterende vertikale sambeskatning og indførelsen af en ny horisontal sambeskatning, selv om det hjemmehørende konsoliderende selskab (på hvis niveau de sambeskattede selskabers resultater konsolideres) forbliver den samme?</p> <p>3. Såfremt også det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 49 TEUF og 54 TEUF, sammenholdt med princippet om EU-retten effektivt virkning, da fortolkes således, at de er til hinder for en sådan lovgivning i en medlemsstat om sambeskatning, og nærmere bestemt anvendelsen af en frist i henhold til hvilken enhver ansøgning om indtrædelse i sambeskatning obligatorisk skal indgives til den kompetente myndighed inden udløbet af det første skatteår for den periode, hvor der ansøges om sambeskatning, såfremt</p> <p>– det ifølge den bekræftende besvarelse af de to første spørgsmål fremgår, at denne lovgivning, på en måde, der er uforenelig med etableringsfriheden, har udelukket horisontal sambeskatning mellem alene datterselskaber til samme moderselskab samt ændringen af en eksisterende vertikal sambeskattet koncern ved tilføjelse af søsterselskaber til det konsoliderende selskab,</p> <p>– lovgivningen ifølge administrativ praksis eller national retspraksis i den pågældende medlemsstat indtil offentliggørelsen af [Den Europæiske Unions Domstols] dom af 12. juni 2014 (forenede sager C-39/13, C-40/13 og C-41/13), blev anset for at være gyldig,</p> <p>– flere selskaber efter offentliggørelsen af dom af 12. juni 2014 og inden udgangen af skatteåret 2014, under henvisning til dom af 12. juni 2014 indgav en ansøgning om at indtræde i en eksisterende sambeskattet koncern ved godkendelse af en horisontal sambeskatning med den eksisterende koncerns konsoliderende selskab, og</p> <p>– denne ansøgning ikke alene vedrører det på tidspunktet for ansøgningens indgivelse stadig indeværende skatteår 2014, men ligeledes det foregående skatteår 2013, fra og med hvilket de pågældende selskaber opfyldte alle de med EU-retten forenelige materielle krav for at kunne omfattes af sambeskatningsordningen?</p>			
--	---	--	--	--

C-761/18 P	<p>Leino-Sandberg mod Parlamentet (appel) Påstande: — Rettens kendelse af 20. september 2018 i sag T-421/17 ophæves. — Domstolen gør brug af sin beføjelse i henhold til artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Domstolen til selv at træffe endelig afgørelse i sagen. — Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af eventuelle intervenserende parter afholdte sagsomkostninger</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	14.05.20
C-17/19	<p>Bouygues travaux publics e.a. Skal artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, og artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en E 101-attest udstedt af den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i en medlemsstat i henhold til artikel 14, stk. 1 og stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005, eller en A1-attest udstedt i henhold til artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, er bindende for retterne i den medlemsstat, hvori arbejdet er udført ved fastsættelsen af den lovgivning, der finder anvendelse, ikke blot på den sociale sikringsordning, men også på arbejdsretten, når denne lovgivning fastsætter arbejdsgivernes forpligtelser og lønmodtagernes rettigheder, således at retterne, efter afslutningen af de kontradiktoriske retsforhandlinger, kun kan bortse fra de nævnte attester, hvis disse retter, på grundlag af en undersøgelse af de konkrete elementer indsamlet under den retslige efterforskning, som gjorde det muligt at konstatere, at disse attester var indhentet eller påberåbt svigagtigt og at den udstedende institution, som har fået dem forelagt, undlod at tage hensyn hertil, inden for en rimelig frist fastslår, at der foreligger svig, der objektivt udgøres af en manglende overholdelse af betingelser, der er fastsat i en af de førnævnte bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004, og subjektivt af den retsforfulgte persons intention om at omgå eller bortse fra betingelserne for udstedelse af den nævnte attest for at opnå den fordel, som er knyttet hertil?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.05.20

C-181/19	<p>Jobcenter Krefeld</p> <p>1. Er udelukkelsen af unionsborgere, der har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011, fra at modtage sociale ydelser som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38, forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>a) Udgør en social ydelse som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 en social fordel som omhandlet i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011?</p> <p>b) Finder begrænsningsreglen i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 anvendelse på ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 10 og 7 i forordning nr. 492/2011?</p> <p>2. Er udelukkelsen af unionsborgere fra at modtage særlige ikkebidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 3, stk. 3, og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004 forenelig med ligebehandlingsprincippet i artikel 18 TEUF, sammenholdt med artikel 4 i forordning nr. 883/2004, når de pågældende borgere har opholdsret på grundlag af artikel 10 i forordning nr. 492/2011 og indgår i en social sikringsordning eller familiedyelsesordning som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 883/2004?</p>	Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet	GA	14.05.20
C-189/19	<p>Spenner</p> <p>1. Forudsætter artikel 9, stk. 9, i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (2011/278/EU), at den væsentlige kapacitetsudvidelse af et etableret anlæg er sket i den basisperiode, som medlemsstaten har fastsat i henhold til artikel 9, stk. 1, i afgørelse (2011/278/EU)?</p> <p>2. Skal artikel 9, stk. 9, første afsnit, sammenholdt med stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU i forbindelse med væsentlige kapacitetsudvidelser fortolkes således, at der ved fastlæggelsen af det historiske aktivitetsniveau for basisperioden fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010 skal korrigeres for det historiske aktivitetsniveau for kapacitetsudvidelsen, (selv) når den væsentlige kapacitetsudvidelse fandt sted i basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008?</p> <p>3. a) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 9, stk. 1, i afgørelse 2011/278/EU fortolkes således, at medlemsstatens kompetente myndighed selv skal fastlægge basisperioden fra den 1. januar 2005 til den 31. december 2008 eller fra den 1. januar 2009 til den 31. december 2010, eller må medlemsstaten give driftslederen ret til at vælge basisperioden?</p> <p>b) Såfremt medlemsstaten må give driftslederen mulighed for at vælge: Skal medlemsstaten lægge den basisperiode til grund, som fører til det højeste historiske aktivitetsniveau, selv om driftslederen i henhold til medlemsstatens ret frit kan vælge mellem basisperioderne og beslutter sig for at vælge en basisperiode med lavere historiske aktivitetsniveauer?</p> <p>4. Skal Kommissionens afgørelse (EU) 2017/126 af 24. januar 2017 om ændring af afgørelse 2013/448/EU for så vidt angår fastsættelsen af en ensartet, tværsektoriel korrektionsfaktor i henhold til artikel 10a i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF fortolkes således, at den tværsektorielle korrektionsfaktor i forbindelse med tildelinger før den 1. marts 2017 skal anvendes i den oprindelige affattelse af artikel 4 og</p>	Energistyrelsen	Dom	14.05.20

	bilag II til afgørelse 2013/448/EU for perioden 2013-2020 og i forbindelse med mertildelinger af emissionskvoter efter den 28. februar 2017 på grundlag af en retsafgørelse på den samlede mængde yderligere tildelinger for perioden 2013-2020 eller kun på de yderligere tildelinger for perioden 2018-2020?			
C-15/19	<p>Azienda Municipale Ambiente</p> <p>1) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003, der har gennemført artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF i den nationale retsorden, finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, med den virkning, at bestående deponeringsanlæg, som allerede er godkendt, ubetinget omfattes af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig den del, hvor efterbehandlingsperioden forlænges fra 10 til 30 år, forenelig med de nævnte [EUretlige] bestemmelser?</p> <p>2) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, selv om artikel 17 som et led i indførelsen af de herved pålagte forpligtelser, herunder på de nævnte anlæg, begrænser gennemførelsesforanstaltningerne til fastsættelsen af en overgangsperiode og slet ikke indeholder foranstaltninger til at dæmpe forlængelsens finansielle virkning på »indehaveren«, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF, ifølge hvilke medlemsstaterne træffer »foranstaltninger til at sikre, at alle omkostninger ved etablering og drift af et deponeringsanlæg, herunder så vidt muligt omkostningerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse eller tilsvarende som omhandlet i artikel 8, litra a), nr. iv), og de anslåede omkostninger ved deponeringsanlæggets nedlukning samt efterbehandling i en periode på mindst 30 år er dækket af den betaling, operatoren forlanger for deponering af en hvilken som helst type affald på anlægget« og »foranstaltninger til at sikre, at deponeringsanlæg, som allerede er godkendt eller i drift på tidspunktet for dette direktivs gennemførelse, [...] fortsætter driften«, især i forhold til deres præceptive karakter?</p> <p>3) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet denne byrde belaster »indehaveren«, og således at ændring in peius af de takster, som indehaveren modtager i henhold til kontrakterne om regulering af affaldsbortskaffelse, lovgiggøres, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p> <p>4) Er den af appeldomstolen anlagte fortolkning, hvorefter ovennævnte artikel 15 og 17 i lovdekret nr. 36/2003 finder anvendelse på bestående deponeringsanlæg, der allerede er godkendt, herunder hvad angår de finansielle byrder, der følger af de herved pålagte forpligtelser, og navnlig som følge af efterbehandlingsperiodens forlængelse fra 10 til 30 år, idet ikke kun affald, som indleveres fra og med datoen for ikrafttrædelsen af gennemførelsesforanstaltningerne, men også tidligere indleveret affald, skal tages i betragtning ved fastsættelsen af disse byrder, forenelig med artikel 10 og 14 i direktiv 1999/31/EF?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.04.20

C-129/19	<p>Presidenza del Consiglio dei Ministri</p> <p>a) Pålægger [EU]-retten – i relation til forsinket (og/eller ufuldstændig) gennemførelse af Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 »som erstatning til ofre for forbrydelser«, der ikke er self-executing, i den nationale retsorden, og navnlig hvad angår pligten i medfør af direktivet til at indføre en ordning for erstatning til ofre for voldsforbrydelser, hvorefter medlemsstaten i kraft af principperne i Domstolens praksis (bl.a. [dom af 9.11.1995, C-479/93,] Francovich, og [af 5.3.1996, C-49/93,] Brasserie du Pêcheur og Factortame III) kan ifalde erstatningsansvar over for personer i grænseoverskridende situationer, der udgør direktivets personelle anvendelsesområde – at fastsætte et lignende ansvar hos medlemsstaten over for personer i rent interne situationer (der således er bosat i den pågældende medlemsstat), der ikke ville være blevet direkte modtagere af fordelene ved direktivets gennemførelse, men som – med henblik på at undgå en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet/princippet om forbud mod forskelsbehandling i [EU]-retten – burde og kunne have draget fordel af en udvidelse af direktivets effektive virkning (dvs. den nævnte erstatningsordning), såfremt direktivet var blevet rettidigt og fuldstændigt gennemført? – Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>b) Kan erstatningen til ofre for forsætlige voldsforbrydelser (og navnlig seksuelle overgreb som omhandlet i artikel 609a i codice penale (den italienske straffelov)) i henhold til indenrigsministerens dekret af 31. august 2017 (vedtaget i medfør af artikel 11, stk. 3, i legge 7 luglio 2016, n. 122, Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea – Legge europea 2015-2016 (lov nr. 122 af 7.7.2016, bestemmelser truffet til gennemførelse af forpligtelser som følge af Italiens medlemskab af Den Europæiske Union – lov om gennemførelse af EU-retlige bestemmelser 2015-2016)), som ændret (ved artikel 6 i lov nr. 167 af 20.11.2017 og artikel 1, stk. 593-596, i lov nr. 145 af 30.12.2018), med et fast beløb på 4 800 EUR anses for at være »en rimelig og passende erstatning til ofre« til gennemførelse af artikel 12, stk. 2, i direktiv 2004/80?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	14.04.20
----------	--	--------------------------------	----	----------